

REGÉLŐ.

Pesten csütörtökön szeptember 4^{kén} 1839.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

Fürdőbe utazás.

I.

„Isten veletek édes fiaim! — adjon erőt, irányt tervetekhez — siessetek vissza az atyai kebelre!” — mondá könyezve az öreg Rohonyi.

A' gőzös parancsnoka jelt adott. Harmadszor kondult-meg a' harang. — Ismerősek, barátok, rokonok ölelik egymást; szünnapokra siető tanulók bucsú-danát zengnek; a' matrózok zajganak; kelő nap 's a' vezér nevű gőzhős hatalmasan hasitják utjokat, 's megkezdik nagyszerű pályájokat. — Mindenki oromra sietett; éldelni e' tündéri jelenetet. Még látszottak Budapest szépségei; még mintegy leszegezve vesztoglett a' dunaparti bámuló csoportot; még mindenki vélte magát látni, 's nehéz sohaj lebbent-le ajkairól. Az óra egy negyedet, a' gőzös egy negyedig haladt, 's a' társaság otthonosította, sajátosította magát.

„Nyomó érzet, saját neme az érzelmeknek szállja-meg a' kebelt a' kedvelt hontól távoztunkkal — monda Zondi két uti társához fordulva — olly édes vágy von vissza minket; olly remegve tekintünk előre, mintha minden léptünket kísérteti rémek fenyegetnék.”

„Ezt én azon mindennapiságnak, aljas elszokásnak, vagy helyesebben tunya tespedésnek tulajdonítom, melly szerint korlátolt képzelődésünk, sötétkes eszméink, gyenge akaratunk iszonyodik minden szokatlantól; nem bátor megvívni az akadályokkal, mellyek rothasztó nyugalmaából kiemelnék; esengve ohajt vissza méla álmaiba, 's nevetséges rémképeket teremt magának az ismeretlenről” — mondá fiatal hévvel, villogó szemekkel, a' katonának nevelt ifjú Rohonyi.

„Vagy az lehet oka — mondá Járosi — hogy a' bizonyos szép jelent félünk kockáztatni a' homályos bizonytalan jövődőért.”

„Én pedig, — mond Zondi — e' vágyat, e' remegést, a' leggyengédebb, legdicsőbb érzetnek keresztelek, haza-szeretnek.”

Ágyú-dörgés nyomult Linz falai közé; Maria Anna lobogói szárnyaltak a' tiszta légben, 's hirdetéek Fulton és a' magyar hon dicsőségét.

Az öreg Rohonyi katona volt; erős kara, jeles termete, hatalmas hangja, szűk ismeretei daczára is, kitüntetéek a' dulongó Francziák előtt. — Midőn Sz. Ilonára vitetett a' világ-rettegető, Rohonyi szép jószágaira vonult, de hévvel ragaszkodott mindenhez, mi korábbi pályájával atyafiságban volt. Egyetlen gyermekének hat francia marsalt, a' marengoi hősöket, jelelte kereszt-apáknak. — Endrét, Massenáról, kit gyermekileg tisztelt, André-nak szereté nevezgetni. — A' gyermek korán eltanulta az atyai modort; játékainál elkülönzött minden nem-katonait, 's mint többnyire, a' szokás természetté vált. — Zondi Károly, egy szegény agg bajtárs fija, adatott mellé pályatársul. Ez hevesességében igen, de katonai érzeteiben nem osztozott. — Kitünőleg haladt a' két ifjú, 's az öreg Rohonyi magasztos atyai örömmel szorítá melljéhez a' vég bizonyítványok olvasásakor a' két ifjút. — Endre egy magyar ezredhez, Károly Pesten ügyvédnek esküdtek.

Járosi István, a' harmadik utitárs, Rohonyi nőtestvérének fija, egy jól termett barna ifjú — ki mindent tárt karokkal ölelt; a' nélkül, hogy megrostálná, bizalmas mindenkihez; erszénye, akarátja segíteni mindenkor kész, de félszeg gyengéje is mindent magaszerűnek nézni, mindentől mindent kívánni; kitüntetéek előzetességet várt mindenkitől; ingatag mint nád; kéjencz, pula, irigy, engesztelhetlen boszúálló, mint keleti zsarnok.

A' három ifjú, mint testvér, Pirmontba utazott. Zondi nevét, Rohonyi és Járosi érszényöket tevék a' mérlegbe. — Ki nem ismeri Pirmont gyönyöreit? Ki ne tudna magasztos mulatságairól? — A' névlapot Orleans, Nordfolk, Lichtenstein, Széchenyi, Orloco, Faget, Broglie, don Diego de Castro, Falkenstein, nevek ékesíték; minden körben Europa társalkodott.

Nyárhó másodikán — „Zondi testvérek, István, Endre, Károly“ volt olvasható a' névjegyzéken.

„Oui, oui, Mademoiselle! c'est vrai! — nekem elhihetik, izlésemet egész Pirmont ismeri, olly deliek, olly csinosak, olly nyájasok, hogy Adonis 's a' szerelem-istennő unokáinak beillenek. Ah ez az Etienne, szabályos teste 's barna fürtjeivel, — ez az André, testére olvasztott egyen-ruhájával, 's ez a' Charles az ő

vidor élénk elmésségével, mon Dieu! csupa tünemények — mond Waldné aszonyság.

„Ej ej, valóban szép! tegnap jöttek, 's kegyed már illy biztos rajzot közöl!“ — mondá egy csinos özvegy.

„Ah ma chère, vous me faites bien de l'honneur. Hiszen vis à vis lakunk, 's a' jeles szembe ötlük; — à revoir ma chère!“

'S Waldné aszonyság, még tíz más helyen szavalá-el, illy francia hévvel, ifjaink jelességeit, 's így csuda-e, ha illy meleg rajz ösztönze mindenkit közeledni hozzájuk, csuda-e, hogy a' megismert ifjak csak hamar nélkülözhetlenekké tevék magukat, minden jelelőbb társasági körben?

II.

Tükörfalak sokszorozák a' terem fényét. Nyolczat ütött; nyugtalanság bélyegze mindenkit; a' társaság öszpontosulni kezdett.

Linka a' szép, a' kedves Linka játszott. — Bellini is kezét csókolna a' szép művésznőnek, — 's ön szerzeménye magán túl emelné.

„Bravo, dicső, isteni!“ — kiálta lelkesülve az egész kör.

„Engedjen kis angyal e' dicső élvezetért kézcsókkal hódolnom; engedje remélnem, hogy e' kedves kéz fog késő napjaimban is mennyei örömek között ringatni!“ rebegé forró kéz csókja közben Járosi.

„Jó! helyes!“ mondá Károly.

Linka felemelé nagy kék szemeit az ifjúra; olly érzéssel, olly igézőleg nézett reá, hogy a' legmakacsabb Ádámfít is megszelídítné. Mintegy beszélé e' pillanat: „hiszen csak tetszésedet kívánom, hiszen csak teneked játszottam.“

Kard-csörrenés hallatszék; szemét mindenki az ajtóra szegze — egy deli katona 's egy csinos polgári lépett-be, Endre 's Kobler báró.

„Miért illy későn uraim? vagy ma is Laroche grófnő 's Lady Pagetnek köszönhetjük e' rövid engedményt?“ — kérdé némi czélezással Iványiné, a' házi asszonyság.

„Nagysád kegyes es jó; tudja, hogy igen tisztelt körébe nemcsak időtöltés 's multság vonz: azért is örömet veszem tréfának fennebbi szavait — mondá kézcsókja közben Endre. — Ugy-e édes Linkám, kegyed véleményem' pártolja? De mit látok? — Károly te itt? — No csak lássa nagysád, milly hamis a' világ! Ebédre hivattatunk Brockenheim báróhoz; Károly beteg lesz, 's általam menteti magát; én becsületemmel állítom, hogy fekszik, hogy orvosi tanácsot kell fölötte tartatni, 's ő nagysád bájoló leányai-

a

kezeiből szedi a' gyógyszert ; pillanataiktól reményli életét 's halálát."

Fanni és Linka arcát tűz borítá ; a' villanyult személyzet nevelte. — A' társaságnak kedves fűszer, a' magánynak megbecsülhetlen kincs egy szeszélyes mulattató. Ma Endre volt a' nap királya ; kedvszikrái kimerithetlenek ; elmés napi történetei kifogyhatlanok voltak. Kézszerítés , jelentős mosoly , jóslatos pillantatok üdvözltek minden oldalról ; az édelet forrása megnyitott. Ivánnyné fáradhatlan volt. A' művelt tapintat , finomitott izlet , biztosítóji az éber gondoskodónak ; mert elégedést , szíves hálát szűlnék többnyire. — A' házi asszony egy pillanata az egész körre biztosan határozó lépteit a' rendezgetésben ; nyájias eszméit szerencsésen sikerült lét koszorúzá ; mert mindenki ohajtott célhoz juta , 's vágyaink sejtéseink valósultánál rendesen boldog érzet szálljameg keblünket ; önmagunkból emeltetünk-ki. — Kártya , játék , frisitőkkel izletesen megrakott asztalkák tarka csoportja , az uralkodó kedély , a' vakító szeszfény hatalmasan izgattak izmot , ideget. Legmerészebben sikerült alakját lehetett látni egy szerencsés képzetnek , hivrajzát a' személyesített boldogságnak. Saját nézet , tulajdonos irány , kiszámolt terv , élénkitett lelkiület , felemelt örömagasztalt érzéssel házasítva ült minden homlokon. — A' divatos csitt (Whist) volt többnyire az adott darab. Rohonyi , Járosi , Linka 's a' később jötr Laroche grófnő egy felől , — más felől b. Kobler , Zondi , Fanni és C. marquise voltak a' szerepvivők. — Az elfogultlan , hideg , de szemügyes szemlélő , mintegy azon észrevételeket tehetné — hogy Rohonyi és Linka jegyesek ; különben honnan ez a' bizalmas társalgás ez a' meghitt általengedés ? — hinné , hogy Rohonyi , Laroche kegyét vadássza ; mert miért e' gyakori kézsók , a' válogatott kegybe-hizelgő szavak , e' tűz-pillantatok , — 's könnyen jöhetne illy gondolatra , e' fiatal uracs nem több , mint alacson hizelgő , ingatag önző , gaz csábító. — Járosinak , ha észre nem venné Linkára vetett mohó pillantatait , azon zavart kapkodást , melly tetteit bélyegzi , azon remegő féltést 's vizsontorlást esküvő szemsugárokat , mellyeket Rohonyira lövel , a' néma szerepet juttatná , vagy olly melléknek vélné , ki honn nem létünkben tettleges személyesítőnk : vagy pedig magában gondolná : ez is vitéz , hol egyedül van. — Nem így a' másik asztalnál. Itt tökélyesen megosztott szív és birtok , meglegedés és nyugodtság honol. [Károly és Fanni , az eleven festői műarcz , a' köznapiságból kiemelkedett lélek , a' minden szavát öröm-harmattal fűzerező éber vidámság személynöke , istenektől rablák-el ez estvét. Ez a' biztos barátságot olly hűn festő pillanat , ez a' lélek-nyugalmat

fejező sima homlok, ez az erőtetlen, tulságtalan, szabad, tiszta társalgás oly mélyen ragadák, úgy elmélyíték komoly szemlélőnket, hogy ha b. Kobler 's C. marquise sohajaik fel nem rezzen-
tik, az ünnepély disztiményére kiállított szobornak vélnéd.

Diadal, melyet egy szép érzet, önmagunkkal meglegeedés szül, villogott Iványiné szemeiből; — szemsugaraí még egyszer körülövedzék vendégei sorát; idvezítő kéj, jó akarat mosolyga reá mindünnen. — Fanninak sugott, 's a' kis babonásnak egy moz-
dulata, egy intése uj képét teremte egy kellemes zavarnak. — Vedgevod 's a' cseh gyárok legcsinosb gyermekei koczogni kezdé-
nek; lelkesülni, zajosulni kezdé a' kör; tartózkodás, feszesség helyett rokon kebel, nyílt szív karolák egymást; keresetlenül ajánlá magát érintkezésre az oly gyakran kopasz alkalom. Endre és Károly a' nap boldogjai, egy hatalmas tartalmú czukorgyűjte-
mény ritkaságait szemelték. Ézrevétlenül tulajdonita-el egy hiv
emlénykét Károly, 's remegve nyujtá az örömben merengő Linkának.

„Kegyed ma végetlenül boldog! — Én itt elmélkedém, és szí-
vünket, kedélyünket, akaratunkat — varázs-hurokhoz hasonli-
tám, melyeken ha az érzés művésze kedves hangokat csalhat-ki
tárt karokkal öleljük benne a' rokon kebeit. — Az én jó Endrém,
ugy látszik, kegyed szerencsés Paganinije — magasztalt örömeből
ezt hinne kell, — e' szép estve talán koronázta kegyed édes vá-
gyait. Fogadja hát ennek emlékéül az állhatatosság 's hivségnek
e' szerény jelképét.“

Linka szemében könnycsep rezge. Egy pillanat, melyet a'
nyomorú bűnös idvezítés helyett felfoghatna, volt a' felelet, 's át-
vevén az emlénykét, szobájába távozott.

Néma gondolatokba merülve vonult Károly egy divatos spa-
nyol ablak szegletébe. Komor visszás képei a' jövőnek tüne-
deztek-fel előtte; holdsugár rontott-be az ablak redőnyeín; hangok
rezzenték-fel méla álmaiból.

„Én pedig becsületemre mondom nagysádnak, csak ámitás és
hitegetés, hogy Linkát határozott akarral, szándokkal szereti.“

„Nem, nem, az lehetlen! Én ismerem őt; illy aljasságra ő
nem vetemedhetik. — De hátha még is? akkor Endre! akkor“ —
A' végezet nem hallatszék.

Károly ablakszárnyat nyitott; két alak tünt-el a' kert lugosai
között; ő utánok akart iramodni, de egy gyenge kéz tartá vissza.

„S csak kegyed volna, ki elégületlenül hagyja itt estvélyün-
ket. Nézzen csak körül, mint nem illik öröm-táborunkba e' hera-
clitusi kép! kitudja mit rejt a' bizonytalan jövő! Azért is édes Zon-
dim, szedjük a' jelen virágait!“ — mondá a' vidám Fanni.

„Igaza van kegyednek! engem homályos jövőmből elősejtés lepett-meg, 's mennyem elkomorult. De valaminth este kegyed fényezte láthatáromat: úgy ezentúl is mennyei kéj ömöljön idegeimen keresztül, ha az én jó Fannim szép szemeiben derűt látok, ha Cherubim hangja csattog körülöm!”

„'S én, hogy annál inkább élénkitsem kegyed örömeit, aján-doka viszonzásaul ezt elfogadni kérem!” — mondá a' párbeszédés hallgató Linka.“

Éjfél volt. — Waldné asszonyságnak észébe jutott valami; mo-zogni kezdett, 's a' társaság eloszlott.

(*Folytatása következik.*)

PESTI VIZSGÁLÓ.

Szorgalmi szekér Pesten. — Örömmel értesítjük a' t. közön-séget, hogy Pest város lakosainak egyik régi ohajtása nem sokára teljesülni fog. A' budai szorgalomseker főintézete t. i. egy főkhivatalt állít-fel Pesten, az uri utszában, ugyan azon Károlyi-házban, hol a' postahivatal van. A' hivatal írószobája, az uri utszára, most rendeztetik-el, 's már Mihály napján meg is nyitattik. Nagy köszönettel tartozunk ezen intézetnek hozzánk át-hozatásáért; mert ezentúl a' távulabb vidékekre küldendő pénzeket 's egyéb holmiket nem leszünk kénytelenek a' jó messze levő budai főhivatalra vinni, hanem egész kényelemmel Pesten is feladhatjuk.

A' pesti vak növendékeknek nyilvános próbatéte, mint már lap-jaink jelenték, nyárutó 31-én délutáni 3 órától hatig a' legszebb rendeltömérdek néző jelenlétében ment végbe a' ns megye nagy teremében. A' p óbatételrende következő volt: 1) Üdvözlés, két növendék által magyar és német nyelven; 2) Négy hangú karének; 3) hittudomány és írásbeli dolgozatok; 5) szám-vetés, fejből és jegyekkel; 6) német nyelvtudomány; olvasás, írás, nyom-tatás; 7) természettörténet 's technologia; 8) termé-zettudomány és diäte-tica; 9) földleírás és hazai történet; 10) némelly az intézetben taníttatott kézi munkák gyakoroltatása a' növendékektől, valamint a' már kész munkáknak a' jelenlevők kegyes ítélete alá bocsáttatása. E' közben néhány intézetbeli dal énekeltetett; 11) hangászat theoriája; 12) énekes és hangszeres zene; végre egy kardal Mozart „Titus-ából.“ Ezután felolvastatván a' növendékek nevei, a' jelesebbeknek jutalom adatott. Első jutalmat C s e n d e s, máso-dikat H e s s z nyeré.

ÉLETTÖRTÉNET.

Asszonyi remek írók csarnoka.

(*1. ége.*)

2. Dudevant Aurora.

Dudevant Aurora marquisső, a' George Sand név alatti híres írónő, 1804-ben született Indre megyében, 's leánya bizonyos Dupinnek, ki mint fíja az ismeretes szász marsalnak, a' forradalom előtt főbérlő volt, 's ke-véssel halála előtt, hogy részesítse vagyonában leányát, eltökélé magát nőül venni anyját. Leánya francia szokás szerint kolostorban nevelteték, 's alig lön bevégezve neveltetése, anyja, egy életre termett némber, legott sietett

egy hajdani tisztnek, Dudevant marquisnak, nőül adni őt. (1822-b.) Nehéz megmondani, miért ütött-ki balul e' házasság; meglehet, hogy a' marquis, mint mondjuk, baromilag durva, — meglehet, hogy csak szellem- és kedélytelen, 's ez okból olly genialis nővel tartósb ideig szerencsésen élni képes nem volt. Az is meglehet, hogy a' sz. simoni elméletek véralkat 's életviszontagságok által jól elkészített földre találtak neje egyéniségében. De legyen ez bár miként, ha Dudevant asszony közönséges némben volt volna, körülményeihez annyival inkább alkalmazandá magát, mivel férje nem igen korlátozó szabadságát. Itt egy erős, valódi 's alapjában nemes természet rossz viszonyba jutott; Dudevant asszony elhagyá férjét, 's 1831-ben Parisba ment, hol léte biztosításul a' Figaróba irt. Akkori barátja- 's kísérelőjével (Sandeau Gyulával, ki 1834-ben „Madame de Sommerville“ regényt bocsátott közre), kinek nevéből írói nevét, melly eredetileg mindkettejüké volna, képezé, irta „Rose et Blanche“ (5. köt. Paris 1832.) című könyvét, melly a' közép-szerűségeen csak helyenként emelkedik túl. Csak „Indiana“ című regényét véve a' közönség észre, 's nyomban olly figyelmet ébresztett, hogy a' George Sand név azóta Chateaubriand, Hugo Victor 's Lamennais mellé állították. Noha Dudevant asszony, ön vallomása szerint, sokat irt az utóbbi hat év alatt, 's Muzáját megerősítet; noha jobb műveiben is nem hiányzanak nem sikerült részek: ez azért nem csökkenté-meg nemcsak az olvasó hanem az alaposb ítéletű közönség figyelmét is e' csudálatos munkák iránt, 's a' „Revue des deux mondes“ — melly 1833 óta első adja George Sand munkáit, olvasóinak minden új füzet vételekor legelső gondja az, nem foglal-e magában George Sandtól valamit. Sand iratai hosszú sorában, benső érzéspontok szerint osztályozván azokat, legelől kell neveznünk: „Lettres d'un voyageur 1834—36. (2. köt. Paris 1837.), mellyet maga a' szerzőnő, örült agy munkájának nevez, 's képzeményes, metaphysikai, sz. simoni regény, melly a' szellem 's test összhangzásának feladatát meg nem oldja, hanem feladattá teszi. A' valódi világból vett regényei két osztályúak: „Indiana“ (2. köt. Par. 1832.) — „Valentine“ (2. köt. Par. 1832.) — „Jacques“ (2. köt. Par. 1834) — „André“ (Par. 1835.) — „Léone Léoni“ (Par. 1835.) — és „Simon“-ban (Par. 1836) Dudevant asszony a' társas élet baloldala költészőjévé lett. Kivált a' három első regény alap-eszméje a' következő szavakban látszik feküdni, mellyeket „Jacques“ regényben olvasunk: „Pauvres femmes, pauvre société, où le coeur n'a de véritables jouissances, que dans l'oubli de tout devoir et de toute raison!“ — Az 1837. óta megjelent kisebb regényekből: „Mauprat“ — „Les maîtres mosaïstes“ — „La dernière Aldini“ — „l' Uscoque“ — „l' Orco, contes vénitiens“ (2. köt. par. 1838.) nem ri-ki világtól idegenség, de nincs is olly erkölcsi érdekek, mint az előbbieknél; ámbár a' három utolsó munka költészi szempontból igen nagy becsű. Nehány, eddig össze nem gyűjtött kisebb értekezésen kívül, p. o. „le prince“ az 1835-ki „Revue des deux mondes“-ban, a' legmérgebb sorok, mellyek Talleyrand ellen valaha irattak. Nehány kisebb novellát 's beszélt kell még említenünk: „La marquise“ — „Mélela“ — „Lavinia“ — „Mattèa“ és „le secretaire intime.“ — E' meglepő költészi munkásság mellett ideje volt még Dudevant asszonynak a' megszűnt „le monde“ journal számára is, míg Lamennais szerkezté azt, feuilleton-cikkeket írni; republicanus érzelmű levén, kevésse az előtt is Lerminier ellen lépett-fel Lamennais barátja mellett.

Írói munkásságának fényes sükere által külsőleg kedvező állapotba helyeztetve, a' mellett törvényesen kimondott elválasztatása által nem csekély

vagyonának birtokába tétetve — két gyermekét is magához veheté. — Utóbbi években Dudevant asszony kénye 's hajlandósága szerint majd Parisban, majd Berriben, mezei jóságán, majd schweicz 's olasz országban utazva élhetett; legközelebb pedig a' baleari szigeteket is beutazá. Hogy életét lehetőleg kellemessé tegye szérelmet ohajtó nősziwe, miután megtöré az első rabszolgaság lánczait, új szerelmi próbákat tön, de összeköttetéseit tartósak nem valának. Mind ez 's más egyéb p. o. hogy férfi-öltönyt szeret és cigarózik, ha egyébiránt tudva nem volna, itt érintetlenül hagyatott volna; mert kimerítő lelkületrajznak, melyben sok szembeötlőt lélektanilag lehetne támogatni, helye itt nincs. Felvilágítandják Dudevant asszony emlékiratai azt is, miként jöve azon rögzött eszmére, hogy a' leendő respublicában némberek nem, hanem csak egyenlő jogú egyének lesznek. Csak a' „Lettres d'un voyageur“-t kell olvasnunk, hogy megismerhessük azon általános skepticismust, melybe Dudevant asszony esett. Ingóvá lett előtte minden; ő nem ismer vallási, nem erkölcsi, nem metaphysikai, nem társas igazságot. Előtte csak egy, szerencsétlensége, bizonyos. 'S mivel szerencsétlensége, valamint általában minden balsors okát viszonyokban körülményekben keresi, természetesen kellett azon gondolatra jönie, hogy minden szerencsétlenség elhárításaul társas világunk épületét kell leröszkasztni. Itt fekszik Sand George regényeinek ereje 's gyöngéje. A' divatszzerű rosz házasságok egész pathológiáját senki nem tanulá 's elő nem adá nagyobb igazsággal: de hibásb előítéletből sem indult-ki; mintha t. i. a' házassági szerencsétlenség nem a' szerencsétlen házások bűrgyúsága-, gyöngői- 's hibáiban, hanem a' házasság alakja- 's intézetében volna keresendő. Szükségtelen e' halitéletet itt közelebbről felvilágítani vagy éppen czáfolgatni; mert kétséget nem szenved, hogy azon boldogság, melyre az önkileges szellem törekszik, míg vágyaink kielégítését értjük alatta, baromiséghoz vezetne, 's hogy vágyaink önkényét az erkölcsiileg okos szükségességgel kénytelenek vagyunk összhangzatba hozni; így a' tárgyilagoss szellem által alkotott intézetek, vagyon, házasság, status 's a' t. nem mint korlátai, hanem valósulásai szabadságunknak, 's módszerei szerencsénknek fognak feltűnni; egyedül ezek adhatván-meg gyakorlati érzeményünknek a' neki megfelelő alakot, melyben okosnak mutatkoznak. Szerencse azonban, hogy Dudevant asszony nem annyira irány, mint tünemény; 's mivel művész- és költésznő. csak em pedantság volna, ha a' pompás, hasonlíthatlan alak csudálása helyett annak tartalmát ócsárolni akarnók. Dudevant asszony költészi érdeme megmérhetlen. Ritka azon költész, ki, mint ő, legegyszerűbb eszközökkel legnagyobb, legmegrázóbb hatásokat tudna előidézni; ritka azon költész, ki, mint ő, hűvebben megtartotta volna a' nagy szabályt, mely szerint a' regény személyein történt minden esemény lelületök kifejezése legyen. Dudevant asszony e' részben Goethehez hasonlít. 'S mi e' költésznőben legnagyobb, az jeles írásmódja. A' nélkül, hogy Hugo Victor segéd szereikhez folyamodnék, megelégszik azon nyelv-clemekkel, melyek már Rousseau J. J-ban megvannak; régi francia nyelven még is milly legújabb dolgokat mond! csak néha, midőn nem tiszták gondolatai, mesterkelt kifejezése. Azonkívül, mint legtöbb francia író, nem egyszer szógazdag. — Sand George-ról végtelenül sok van már írva, p. o. Nisard, Walsh, Mundt Tódor 's t által, de élet- 's gondolkozás módjáról legjobb felvilágosítást foglalhat magában Pietet Adolf orientalistának mint mestermű elferdített, de különben érdekes könyve: „Une course à Chamouny, route fantastique“ (Par. 1838.), ugyanannak, kit Sand George a' „Lettres d'un voyageur“-ben mint metaphysikai „major fédéral“-t említ.

LIGETFI ANDOR.

Szerkezi Mátray Gábor, halpiacson, Dencs ház, 86-dik sz. a.

Nyomatja Trattner-Károlyi, uri utsza 612.